

"Den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså." (Luk 3,11)

Adventstiden er lige begyndt, og vi ser igen på Johannes Døbereren, der af Gud var blevet sendt for at bane vejen for Jesus, Messias. Johannes opfordrede alle, han mødte, til at ændre deres liv radikalt: "Bær da frugter, som omvendelsen kræver." (Luk 3,8) Alle, der spurgte ham: "Hvad skal vi da gøre?" (Luk 3,10) svarede han: "den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså."

Men hvorfor skal jeg give mine ting til en anden? Fordi den anden er skabt af Gud ligesom mig. Det gør, at den anden er min søster eller broder og altså en del af mig. Gandhi sagde: "Jeg kan ikke såre andre, uden at gøre mig selv ondt."

Vi er skabt som en gave for hinanden, i Guds billede, Han som er kærlighed. Vi har kærlighedens lov indskrevet i vore hjerter. Jesus har åbenbaret det ganske tydeligt for os, da Han gav os en ny befaling: "Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden." (Joh 13,34) Det er "Himlens lov."

Evangeliets hjerte er nemlig, at Treenighedens liv blev bragt ned på jorden. Ligesom Faderen, Sønnen og Helligånden lever det fulde fællesskab - ja, så meget, at de er ét, således vil vi også være dem, vi er skabt til at være, når vi lever i den gensidige kærlighed. Som Sønnen siger til Faderen: "alt mit er dit, og dit er mit" (Joh 17,10), på samme måde er kærligheden helt til stede dér, hvor vi ikke kun deler de åndelige, men også de materielle goder.

Vor næstes nød er alles nød. Er der en, der mangler arbejde? Så mangler jeg det også. Er der en, der har en syg mor? Så vil jeg hjælpe, som om det var min egen mor. Er der nogle, der sultner? Da er det, som om jeg selv sultede, og jeg vil forsøge at finde mad til dem. Det er dette, de første kristne i Jerusalem oplevede: "Hele skaren af troende var ét i hjerte og sind, og ikke en kaldte noget af sin ejendom for sit eget, men de var fælles om alt." (ApG 4,32) Godernes fællesskab var ikke påtvunget, men de praktiserede det meget intenst. Det drejede sig ikke om, at nogle skulle få det lettere og andre få besvær, forklarede apostlen Paulus, men om at skabe ligevægt. (jf 2 Kor 8,13)

Skt. Basilius fra Caesarea siger: "Det brød, du har i overskud, tilhører den sultne; den jakke, du har hængende i klædeskabet, tilhører den nøgne; de penge, du har gemt væk, tilhører den nødlidende."

Skt. Augustin siger: "Det, de rige har i overskud, tilhører de fattige. Også de fattige kan hjælpe hinanden med det, de har: én kan låne den halte sine ben, en anden sine øjne til en blind, endnu en anden kan besøge de syge."

"Den, der har to kjortler, skal give til den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså."

Jeg kan huske begyndelsen af Focolare-bevægelsens historie. Når vi mødte fattige på vejen, noterede vi os deres adresse for senere at kunne besøge og hjælpe dem. For os var de som Jesus: "det I har gjort mod mig." (Matt 25,40) Efter at have besøgt dem i deres usle boliger, inviterede vi dem til middag hjemme hos os. Vi dækkede bord med de pæneste tallerkner og bestik, de bedste stole og vi gav dem de lækreste stykker af maden. Ved bordet i det første Focolare sad vi skiftevis en focolarina, en fattig, en focolarina, en fattig...

På et tidspunkt var det, som om Jesus bad os om selv at blive fattige for at kunne tjene de fattige. Derfor samlede vi i en bunke på gulvet det, vi havde tilovers: en frakke, et par handsker, en hat, ja selv en pels...og gav det til de fattige. I dag er der mindst lige så meget at gøre for samfundets fattige.

Vi har så mange rigdomme at lægge i bunken, også selv om det ikke synes sådan. Vi kan blive mere hensynsfulde, vi kan dygtiggøre os på forskellige områder for at kunne målrette vor indsats og således være med til at opbygge fællesskabet. Vi kan stille vor tid til rådighed, vi kan bede, dele indre rigdomme med andre på tryk eller i tale. Ind i mellem har vi også ting, tasker, penge, bøger, huse eller biler, vi kan stille til rådighed for andre... Ja, måske har vi samlet en bunke ting, fordi vi tænkte, at de en skønne dag kunne blive nyttige, mens vi samtidig er omgivet af mennesker, der behøver dem her og nu.

Som enhver plante kun tager den mængde vand og næringsstoffer, den behøver, således bør vi også kun tage det, vi har behov for. Det er bedre, at vi ind i mellem oplever at mangle noget. Hellere en smule fattig end en smule rig.

"Hvis alle ville være tilfreds med det nødvendige - siger Skt. Basilius - og give det overflødige til de trængende, så ville der hverken være rige eller fattige."

Så lad os prøve på at leve således. Jesus vil sikkert ikke undlade at give os det hundredfold igen, så vi vil have mulighed for at kunne fortsætte med at give. Til sidst vil Han sige til os, at alt det, vi har givet, til hvem det end måtte være, har vi givet til Ham.

"Den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså."

Chiara Lubich (1920—2008)

Tidligere udgivet i december 2003

"Livets Ord" udgives på 95 forskellige sprog og dialekter og når ud, på tryk, i radio og fjernsyn, til mere end 15 millioner mennesker over hele verden, af Focolare-Danmark, Strindbergsvej 46, 2500 Valby